

Forholdene i det enkelte Tilfælde (derunder særlig Enkens Naar og øvrige Forhold), at forhøje Pensionen med et tilsvarende Beløb, dog at dette Tillæg ikke kan overstige et vist nærmere Beløb, f. Eks. 600 Kr. Livsfor sikring til Fordel for Enken maa, overensstemmende med de til enhver Tid for Embeds- og Bestillingsmænd gældende Regler, kunne træde i Stedet for Overlevelsesrente.

Kommissionen foreslaar derhos, at der — i Lighed med, hvad der gælder for Embedsmænd — foruden selve Pensionen skal kunne tilstaaes Enken til hvert af de uforsørgede Børn et Tillæg af en vis Størrelse, f. Eks. af indtil 100 Kr. aarlig, indtil hvert Barns fyldte 18de Aar. Dette Pensionstillægs Vedbliven maa gøres afhængig af, at de Dnsfærdigheder, som have begrundet det, vedblive at være til Stede, hvilket aarlig maa godtgøres.

Naar der dernæst spørges om, hvilke Apotekere der skulle have den anførte Ret til Pension, bliver Svaret, at den for det første maa tilkomme

a. Enkerne efter de Apotekere, der have erholdt Bevilling efter Loven af 13de April 1894 og altsaa have været undergivne Afgiftsbestemmelserne i denne Lov og Loven af 10de April 1895.

b. Men dernæst opstaar der Spørgsmaal om, hvorledes man skal stille sig overfor Enkerne efter de nulevende Apotekere med personlig Bevilling, der ikke gaa ind under de anførte Lovs Bestemmelser om Afgiftspligt.

For disses Vedkommende at blive staaende ved den nuværende Ordning, saaledes at man for dem bevarer Afgangen efter den lgl. Resolution af 23de December 1842 til at opnaa Tilladelse til efter Mandens Død at fortsætte Apotekets Drift, maa Kommissionen anse for ugørligt. Man vilde i saa Fald i mer end en Menneftaalder kunne have Enker efter Apotekere med personlig Bevilling, der sad inde med Bevillinger. Man bør upaatvivlelig — som alt udviklet ovenfor — straks kunne gennemføre den Ordning, der udelukker Enkerne fra at indesidde med Apotekerne. Kommissionen skal derfor foreslaa, at man aabner Afgang for de nulevende Apotekere til at skaffe deres Enker Ret til at opnaa den samme Pension, som efter det anførte vilde tilkomme de oven for under a) nævnte Enker. Dette vil kunne ske paa den Maade, at det fastsættes, at de Apotekere med personlig Bevilling, der ikke ere undergivne Bestemmelsen i § 1 af Loven af 10de April 1895, kunne underkaste sig denne Lovs Bestemmelser om Afgiftspligt med den Virkning, at de eventuelle Enker erholde den sædvanlige Afgang til Pension med Tillæg til de uforsørgede Børn. Det er en Selvfølge, at de paagældende Apotekere ikke bør kunne opsætte Begæringen om at underkastes Afgiftspligten til et eller andet senere Tidspunkt, efter at de maaste i en Mærælle have haft deres Apotek afgiftsfrit og ere blevne gamle. Der maa fastsættes en Frist f. Eks. af et Aar, inden hvilken Begæringen maa fremsættes.

Den Apoteker, der ikke undergiver sig Afgiftspligten, maa derimod selv sørge for, at Enken efter hans Død har fornødent Underhold, og der kan ikke paahvile Staten nogen Forpligtelse i denne Henseende. Dog skal Kommissionen foreslaa, at der gives Justitsministeriet Besøjselse til, hvis en saadan Apoteker sikrer sin Hustru en Overlevelsesrente, at tilslaa hende som Enke en til Overlevelsesrenten svarende Portion, der imidler-